

@ Orchard Literary Agency

@ Orchard Literary Agency

Vadadi Adrienn

Kicsimackó és Málnamacsi

@ Orchard Literary Agency

Vadadi Adrienn

Kicsimackó és Málnamacsi

Egri Mónika rajzaival

ISBN 978-963-587-469-9

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2023-ban.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Vadadi Adrienn, 2023
Illusztráció © Egri Mónika, 2023
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2023

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Győri Hanna
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea
Tördelő: Egyed Anna

Produktions munkák: Wunderlich Production Kft.
Produktions vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila, vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

Testvérke

A mackócsalád téli álmra készülődött. Mackópapa mesélt. A mese végén Mackómama is odabújt Kicsimackó mellé.

– Tavasszal, amikor felébredünk, már négyen leszünk – súgta Mackómama Kicsimackó fülébe.

– Ideköltözik a nagymama? – csillant fel Kicsimackó szeme.

– Nem a nagymama, hanem egy kismackó – brummogta Mackópapa.

– De kismackónak itt vagyok már én! – emelte fel a hangját Kicsimackó.

– Lesz egy testvérkéd – duruzsolta Mackómama –, itt növekszik a pocakomban. Kicsimackó felült az ágyban.

– Testvérkém? – nézett hol Mackómamára, hol pedig Mackómama pocakjára.

– Nyuszinak is vannak testvérei, mókusék hárman vannak gyerekek, vaddisznóéknál hét malac is van – sorolta Mackómama.

– Nekem egyedül is jó – dörögte Kicsimackó.

– Lesz majd kivel játszánod! – simogatta meg Kicsimackó fejét Mackópapa.

– Itt van nekem Dugó néni és Dugó bácsi – vágta rá Kicsimackó, és bebújt a paplan alá.

Mackómama és Mackópapa átkarolták a paplankupacot. Mackómama dúdolni kezdett. Lágyan, kedvesen. A dallam belengte a szobát. Egyszer csak Kicsimackó kiszólt a paplan alól.

– Kinek énekelsz? – kérdezte.

- Neked, kicsi bocsom – felelte Mackómama.
- Másnak nem? – érdeklődött Kicsimackó, és mivel Mackómama a fejét rázta, Kicsimackó azt mondta:
 - Akkor én a testvérkémnek fogok – simult Mackómama pocakjához, és dalba fogott:

*Aludj, maci, aludjál,
Mackócsalád alszik.
Este van a faluban,
Esti harang hallik.*

Málnamaci

Kicsimackó felébredt.

- De jól álmodtam! – nyújtózkodott. – Finom, édes málnáról, nyami!

Ki is ugrott az ágyból, hogy elújságolja Mackómamának az álmát, ám Mackómama nem volt a konyhában. Kicsimackó bekukkantott a kamrába, de ott sem találta. Elballagott a fürdőszobába, üres volt. Felmászott a székre, kinézett az ablakon, egy lélek sem volt a kertben. Sehol, senki.

- Mama! Papa! – kiáltotta volna Kicsimackó kétségbeesetten, de valaki megelőzte.

– Brumma-brumma-brum-brum-brum – hallatszott a sírdogálás a hálószobából.

Kicsimackó belesett a hálószoba ajtaján, hát ott találta a nagyágyon Mackómamát és Mackópapát! Mackómama egy csomagot ringatott a karján, Mackópapa széttárta a mancsát.

- Gyere, gyere csak, kicsi bocsom! – hívogatta Kicsimackót.

Kicsimackó odafutott Mackópapához, az ölébe fészkelte magát, onnan leste meg Mackómama nyöszörgő csomagját.

- Brumma-brumma-brum-brum-brum.
- Fél? – kérdezte Kicsimackó.
- Azt nem hiszem – felelte Mackópapa.
- Éhes? – tudakolta Kicsimackó.

– Az előbb szopizott – törölgette meg a kismaci száját Mackómama.
– Akkor álmos? – kíváncsiskodott Kicsimackó.
– Az meglehet – igazgatta meg a pólyát Mackómama, de hiába, a kismaci akkor is sírt, csak sírt.
– Brumma-brumma-brum-brum-brum!
– Megmonddjam, mit álmodtam? – kiáltott bele a sírásba Kicsimackó.
Mackómama és Mackópapa kíváncsi volt, de a kismaci egyre hangosabban panaszkodott.
– Brumma-brumma-brum-brum-brum!
– Ebben a hangzavarban semmit sem lehet mondani! – fogta be a fülét Kicsimackó. – Vigyük ki! Vigyük ki!
Mackómamát és Mackópapát nem zavarta a sírás.
– Mit álmodtál, Kicsimackó? – kérdezték a bocsuktól.
– Málnát – felelte duzzogva Kicsimackó. – Finom, édes málnát.
És ahogy ezt kimondta, a sírás abbamaradt.
– Biztos a kismaci is szereti a málnát – nevetett fel Kicsimackó. – Hívjuk úgy, hogy Málnamacsi!

Kicsi és pici

Mackómama elfoglalt volt. Először megfürdette, azután bepelenkázta, majd felöltöztette Málnamacit. Kicsimackó ott sertepertélt körülöttük, és ha Mackómama kérte, segített.

– Kérlek, Kicsimackó – szólta Mackómama –, nézd meg, elég meleg-e a fürdővíz!

Kicsimackó belekukkantott a kiskádba, és megnézte a vizet. Egy halacska-hőmérő úszott benne. Kicsimackó a mancsába vette, és azt kérdezte:

– Honnan látszik, hogy elég meleg-e?

– Ha a hőmérő csíkja a halacska közepén van, pont jó lesz a fürdéshez – felelt Mackómama.

Kicsimackó szemügyre vette a halacskát. Az ezüst csík úgy-ahogy a közepénél tartott.

– Majdnem elég meleg – dünnyögte, és fontoskodva jól felkavarta a vizet, hogy Málnamacinak tökéletes legyen.

Mackómama a fürdővízbe tette Málnamacit. Egyik karjával tartotta, a másik kezével mosdatta. Málnamaci sírt, nem szeretett fürödni.

Fürdés után Mackómama fürdőlepedőbe bugyolálta Málnamacit. Mackómama a buksiját, a pociját dörgölte, Kicsimackó a tappancsait törölgette jó szárazra.

– Keze, lába van neki... nyaka, füle van neki... kis pocakja van neki, erre fut a kis nyuszi! – mondókáztak, és Málnamaci már nevetett is.

A kismaci alá pelenka került.

– Én nyomom a popsikrémet! – vette ki a tubust a fiókból Kicsimackó.

Letekerte a kupakot, és egy krémkígyót nyomott Mackómama tenyerébe, hogy bekenegesse vele Málnamaci popsiját.

– Elfelejtettem ruhácskát hozni – dörögte Mackómama.

– Majd én hozom! – kiáltotta Kicsimackó.

Kicsimackó elugrándozott a szekrényhez, kinyitotta, és egy puha, rózsaszínű rugdalózóval tért vissza. Azután bukfencezett egyet.

– Hogy te milyen nagy mackó vagy! – ámult el Mackómama.

Kicsimackó megtorpant.

– Mama! – brummogta. – Én a kicsi mackód vagyok, nem a nagy!

– Ha te vagy a kicsi – kérdezte Mackómama –, akkor Málnamaci micsoda?

– Én a kicsi, ő meg a pici – felelt Kicsimackó nagy komolyan, és vetett még egy bukfencet.

Macitej

Málnamaci nem evett még mézet, nem ivott kakaót. A főzeléket sem kóstolta meg, és a kalácsból sem kapott. Málnamaci, ha éhes volt, egyedül csak szopizott. Olyankor Mackómamával beültek a fotelbe, és Mackómama a cicijére vette.

– Cupp-cupp-cupp – cuppogott Málnamaci jóízűen.

Mackómama közben dúdolgatott, elbóbiskolt vagy olvasott.

Kicsimackó Dugó nénivel és Dugó bácsival játszott a szőnyegen. Teleépítette vonatsínnel a szobát, a sín betekergőzött az asztal alá, körbekerülte a szőnyeget, bement még a fotel alá is! Miután a váltók, a híd és az állomások is a helyükre kerültek, Kicsimackó Dugó néniéket a vonatba ültette. Dugó bácsi vezetett, Dugó néni zötyögött, és minden állomásnál, ahol csak a vonat megállt, felkiáltott.

– Nem ide jöttem!

– Akkor hová? – kérdezte Dugó bácsi, a masiniszta.

– Máshová! – kurjantotta Dugó néni, és visszaszállt a vonatra.

A vonat zakatolt tovább. Bebújt az asztal alá, körbefutotta a szőnyeget, majd nagyot füttyült a fotel alatt. A füttyüléssel együtt Kicsimackó pocakja is megszólalt.

– Éhes vagyok – panaszkodott Kicsimackó Mackómamának.

– Van kalács a kamrában – kínálta Mackómama.

– De én nem azt akarok! – vágta rá Kicsimackó.

- Vajat is kenhetsz rá – javasolta Mackómama.
 - Nem kérek vajat! – rázta meg a buksiját Kicsimackó.
 - Csorgathatnál rá mézet is – mondta Mackómama, de Kicsimackó felsandított a kishúgára.
 - Macitejet kérek én is, mint Málnamaci – jelentette ki.
 - Na, gyere ide – hívta az ölébe Mackómama Kicsimackót.
- A bocs felmászott a fotelbe. Málnamaci a jobb cicit szopizta.
- Cupp-cupp-cupp.
- Kicsimackó odabújt a balhoz. Először megnézte magának, azután megsimogatta, végül cuppantott rá egy puszit, és már szaladt is a kamrába.
- Kenhetek a kalácsra lekvárt is? – kérdezte futtában.
 - Málnalekvárt is! – szólt utána Mackómama.

Kiborul a babakocsi

Mackómama meleg bundazsákba öltöztette Málnamacit. A buksijára sapkát húzott, a kezére kesztyűt, és befektette a babakocsiba, mert sétálni indultak. Hogy ne melegedjen rá a bundazsák, kitolta az ajtó elé, míg ő és Kicsimackó felöltöztek. Kicsimackó egyedül bújt bele az overalljába, egyedül tekerte a nyaka köré a sálát, egyedül húzta fel a csizmája cipzárját. Mackómamának csak a kesztyűvel kellett segítenie, hogy az ujjai mind megtalálják a helyüket.

– Kész! – szusszant Mackómama, és kinyitotta az ajtót.

Mire kiértek, Málnamaci nyűgösködött a babakocsiban, ezért Mackómama már indult volna, de Kicsimackó megállította.

– Várj, viasszaladok Dugó bácsiékért! – fordult volna vissza a kis bocs a küszöbről.

– Ha tele lesz a kezed, nem tudod tolni a babakocsit – szólt Mackómama.

– Majd őket is Málnamaci mellé ültetem – felelte Kicsimackó, és már szaladt is a szobájába.

Mackómama már a kertkapunál volt a babakocsival, mire Kicsimackó utolérte őket. Dugó nénit és Dugó bácsit Málnamaci lábához tette, azután belekapaszkodott a babakocsiba.

– Szépen lassan toljuk, hogy Málnamaci elaludjon – mondta Mackómama. De a kismaci nem akart elaludni, inkább rázendített.

– Menjünk kicsit gyorsabban! – kérte Mackómama, és átment minden göröngyön, hátha a döcögők megnyugtadják Málnamacit.

Kicsimackónak tetszett a sietős séta, átugrálta a göröngyöket, szökdécselt a babakocsi mellett, de Málnamaci egyre hangosabban sírt.

– Majd én! – ragadta meg a fogantyút Kicsimackó, és futni kezdett a babakocsival. – Én vagyok a villamos!

Futott, szaladt, száguldott! A gyors robogásban Málnamaci elhallgatott.

Ám Kicsimackó egyszer csak megbotlott, a babakocsi felborult, Málnamaci pedig a földre bucskázott. A nagy ijedségben még Dugó néni és Dugó bácsi is felkiáltott!

– Jaaaj!

– Jaj! – szaladt oda Mackómama.

– Ja-ha-haj! – sírt fel Kicsimackó. – Jaj, de megütöttem magam!

Egyedül Málnamaci maradt csendben. Csak pislogott a bundazsákban tágra nyílt szemmel.

– Most én vagyok a síró mackód – bújt Kicsimackó Mackómamához.

Mackómama leguggolt a póru járta társasághoz. Először Kicsimackót segítette fel, azután a babakocsit állította a kerekére, végül Málnamacit tette vissza a helyére.

– Most engem kell tologatni, mert én sírok! – hüppögött Kicsimackó.

Mackómama felültette a kis bocsot Málnamaci lábához, úgy tolt a két mackót. De csak a tócsáig, mert ott Kicsimackó inkább kiugrott, hogy átgázoljon a pocolyákon.

Róka néni vendégségben

Róka néni vendégségbe érkezett. Kíváncsi volt a kis jövevényre, és komatálat is hozott. A komatálban húsleves, borsófőzelék és fasírt volt.

– Ma nem fogok főzni – örült meg a finomságoknak Mackómama, és bevettette a vendéget a nappaliba.

Málnamaci békésen szundikált. Kicsimackó a szőnyegen hasalva rajzolgatott.

– Nézd, mit rajzoltam! – mutatta Kicsimackó Róka néninek a rajzát. Egy markoló volt rajta.

Róka néni megnézte, azután bekukkantott a bölcsőbe.

– Milyen aranyos! – mosolygott, azzal kényelembe helyezte magát a kanapén.

Mackómama egy kancsó kamillateával, csészékkal és mézeskaláccsal tért vissza a konyhából. Mindent lepakolászott az asztalra, teát töltött a csészékbe, kinyitotta a mézeskalácsos dobozt, hogy megkínálja a vendéget és Kicsimackót. Ám épphogy leült volna, hogy kortyoljon a teájából, Málnamaci felsírt. Mackómama a bölcsőhöz lépett. Megringatta, hogy a kismacit visszaaltassa, de Málnamaci már nem akart aludni, csak sírt és sírt.

– Ssssss – csitítgatta Mackómama.

Azután kivette a bölcsőből, sétálgatott vele a szobában, höcögtette, becézgette, de nem tudta megnyugtatni Málnamacit.

– Hiába – pillantott Róka nénire Mackómama –, csak Kicsimackó tudja megvigasztalni.

Akkor Kicsimackó lenyelte a mézeskalácsot, felpattant a szőnyegről, és ugrott egy nagyot. És még egyet, és még egyet.

– Én vagyok a béka! – bohóckodott Málnamacinak. – Brek-brek-brek!

Kicsimackó ide ugrott, oda ugrott, míg egyszer csak Málnamaci felkacagott.

– Ez igen! – bólintott Róka néni elismerően.

– Fogni is tudom! – büszkélkedett Kicsimackó.

Mackómama Kicsimackó ölébe tette a kismacit, azután fogta a csészéjét, Róka néni mellé telepedett, és beszélgettek, teázgattak ebédig.

Majd ha nagy leszel

Kicsimackó óvodába készülődött. Dugó nénit és Dugó bácsit az ablakba ültette, hogy nézelődhessenek. Megkérte Mackópapát, hogy forgassa meg, de úgy, hogy a magasba repüljön, azután dülöngélve belebújt a cipőjébe. A kertkapuból még visszaintegetett, és elindult Mackómamával a babakocsi mellett. Miközben beszélgettek, elrágcsált egy kiflivéget.

– Ki jön ma értem az óvodába? – kérdezte Kicsimackó.

– Én – felelte Mackómama.

– És még ki? – tudakolta Kicsimackó.

– És még Málnamaci – válaszolta Mackómama.

– Nem jöhetne egyedül csak Málnamaci? – érdeklődött Kicsimackó.

– Málnamaci még kicsi – simogatta meg a buksiját Mackómama.

– A Vaddisznónak olyan testvére van, aki egyedül jön érte az óvodába – mondta Kicsimackó.

– Vaddisznó testvére már nagy – magyarázta Mackómama.

Kicsimackó elballagott egy gomba mellett. Erős tönkje, hullámos gallérja és szép, terebélyes kalapja volt. Azután a bokrok között meglátott egy kisebbet is, narancssárga kalappal, és egy egész gombacsaládot – egy kidőlt fa törzsén nőttek ki egy csomóban. Kicsimackó elámult.

– Tegnap még nem volt itt semmi! – guggolt le, hogy a gombákat jobban szemügyre vegye.

– A tegnapi esőben gyorsan megnőttek – mondta Mackómama, és szedett egy marék rókagombát a leveshez.

Kicsimackó odabillegett Málnamacihoz, aki a babakocsiban várakozott. Megrázta a fölötte terebélyesedő galagonyabokrot. Csupa víz lett minden! Málnamaci sapkája, takarója, de még az arcocskája is. A kismaci legörbítette a száját.

– Ne sírj, Málnamaci! – súgta neki Kicsimackó. – Ha gyorsan megnősz az esőtől, jöhetsz értem az óvodába egyedül!

Csak a mamával

A mackócsaládban mindenki nagyon elfoglalt volt. Mackómama Málnamacit büfiztette. A popsiját paskolgatva, a fülébe duruzsolva jött-ment a szobában. Mackópapa a kimosott ruhákat teregette a szárítóra. A száraz pulcsikat, zoknikat, nadrágokat pedig összehajtogatta, és bepakolászta a szekrényekbe, fiókokba. Kicsimackó barlangot épített. Épp a szoba közepére! Odatolta a fotelt a kanapéhoz, és áthúzta a nagyágyról a takarót. Azután addig ügyeskedett vele, míg a fotelre és a kanapéra terítve a barlangot egészen be nem sötétítette. Még fakockákat is pakolászott a bejárat elé, szép hullámos vonalban, hogy azokon lehessen beszélgetni a barlangba.

– Szép ez a barlang, de még szebb lenne a szobádban! – kerülgette a fakocka-ösvényt Mackómama.

– Nem lehet a szobámban – kukkantott ki Kicsimackó a barlangból –, mert ez a mi kettőnk barlangja, te pedig itt vagy a nappaliban!

Mackómama bólintott, és kereste a helyét, hová ülhetne le megpihenni Málnamacival, de Kicsimackó nem hagyta.

– Gyere vendégségbe! – húzta a barlanghoz Mackómamát.

– Nem mehetne a papa? – kérdezte Mackómama, és indult, hogy átpelenkázza a kismacit.

– Nem! – felelte Kicsimackó. – Én neked főztem kakaót!

Miután Málnamaci tiszta pelenkát kapott, Mackómama hordozókendőben a hátára kötötte, és indult, hogy megfőzze az ebédet. Csak előbb fogat mosott, azután összeírta, hogy mi fogyott el a kamrából, és elmosogatott.

- Gyere már! – kurjantott ki a barlangból Kicsimackó.
- Csak előbb elvégzem a dolgom! – szolt Mackómama a konyhából.
- Csak egy kicsit! – kérte Kicsimackó.
- Hamarosan ott vagyok! – ígérte Mackómama.
- Mindig csak Málnamacival vagy – csuklott el Kicsimackó hangja –, pedig én úgy várlak!

Mackómama belépett a szobába.
Mackópapa átvette Málnamacit a hátára.

– Ti barlangozzatok Kicsimackóval, mi pedig sétálunk egy nagyot Málnamacival! – brummogta.

Mackómama bekukkantott a barlangba.

– Hol az a kakaó? Már nagyon kívánom!

Kicsimackó játékból megkevergette-megkavargatta Mackómama kakaóját, még tejszínhabot is nyomott a tetejére! Mackómama felhörpintette. Azután még barlangi csiklandozósat is játszottak, zseblámpával barlangi mesekönyvet olvastak, átváltoztak barlangi farkassá meg félős nyuszivá, kiszaladtak, beszaladtak, egészen addig, amíg meg nem jöttek Mackópapák egy kosár málnával. Akkor aztán a barlang előtti tisztásra telepedtek, és megeszegették a mackóebédet.

Gügyögés és gagyogás

Málnamaci növekedett. Már tudott négykézlábra állni, kúszni-mászni, és lehetett vele labdázni. Kicsimackó odagurította neki a labdát, Málnamaci pedig nagy igyekezettel visszagurította. Még ha nem is pont Kicsimackóhoz, de az ajtófélfához, a kanapéhoz vagy a könyvespolchoz. Kicsimackó érte szaladt, és újból visszagurította Málnamacinak.

A kistestvérrel már bújócskázni is lehetett. Ha Kicsimackó elbújt, és elkiabálta magát, „Hol vagyok?“, a kismaci addig kúszott, mászott, araszolt, míg a krumpliszák mögött, az ágy alatt vagy a szennyesládában rá nem bukkant Kicsimackóra.

De a legeslegjobb a bababeszéd volt Málnamacival: a gügyögés, a gagyogás, a gagyarászás!

Elkészült a vacsora. Málnamaci már az etetőszékben ült, Kicsimackó teríteni segített.

- Ne-ne-ne! – gügyörészett Málnamaci.
- Ne-ne-ne! – utánozta kistestvérét Kicsimackó.
- Ba-ba-ba! – gögicsélt Málnamaci.
- Ba-ba-ba! – mondogatta Kicsimackó.
- Já-já-já-já! – gagyogta Málnamaci.
- Já-já-já-já! – viháncolt Kicsimackó.

Mackómama az asztalhoz vitte a vacsorát. Leült Málnamaci mellé, és kanalizni kezdte a szájába a répafőzeléket. Amint a kismaci bekapott egy falatot, lenyelte, aztán tovább gagyarászott.

- Ne-ne-ne, ba-ba-ba, já-já-já-já...
- Neked mit szedjek? – kérdezte Mackópapa Kicsimackótól.
- Ne-ne-ne! – felelte Kicsimackó, és Málnamacira vigyorgott.
- Húst kérsz? – nyúlt a tálért Mackópapa.
- Ba-ba-ba! – bolondozott Kicsimackó.
- A krumplipüréből szedjek? – fogta meg a kanalat Mackópapa.
- Já-já-já-já – pukkadozott Kicsimackó.
- Beszélj rendesen, Kicsimackó! – kérte Mackópapa.

De Kicsimackó, mint Málnamaci, csak gögicsélt meg gügyörészett tovább. „Ne-ne-ne, ba-ba-ba, já-já-já-já.” Mackópapa szedett egy tálba Kicsimackónak

is a főzelékből, és etetgetni kezdte a bocsot. Kicsimackó lenyelte az első falatot. Még a másodikat is. De azután rámutatott a rántott hústra, és azt gagyogta:

– Ham-am-am!

Amikor Mackópapa felvágta a húst, Kicsimackó a krumpliskanálért nyúlt.

– Nyam-nyam-nyam – hablatyolta, és szedett a tányérjára egy nagy adagot.

A vacsora elfogyott. Mackópapa összeszedte a tányérokat, Mackómama pedig almás pitét hozott.

– Ki kér? – tette az asztalra a süteményt.

– Én-én-én! – gügyögte Mackópapa elsőként.

Nem szeretlek!

Eljött az esti fürdés ideje. Mackómama a fürdőkádba tette a két kis bocsot. Kicsimackó szeretett pancsolni, de most rossz kedve volt. Hiába készített Mackómama habfürdőt a fürdőkádba.

Málnamacinak bezzeg tetszett a habfürdő! Csak úgy sikongatott örömeiben, ahogy a hab egyre nagyobbra és nagyobbra nőtt a vízben! Amikor a fürdővíz elkészült, Mackómama elzárta a csapot. Málnamaci vidáman pancsikolt. Kicsimackó hátat fordítva a gőzhajójával játszott. Ide úsztatta, oda úsztatta, de a kedve dörmögös maradt.

Egyszer csak Málnamaci belecsimpaszkodott Kicsimackó bundájába, hogy a válla fölött meglesse, mit csinál a bátyja.

– Hagyjál! – húzódott el Kicsimackó, és eltakarta a gőzöst.

Málnamacinak nem lehetett elrontani a kedvét! Már bele is mártotta a mancsát a habba, hogy a bundájára halmozza. Azután a csempét is bekente vele, végül tapsikolt benne, csak úgy szálltak szerteszét a habcafatok! Közben a hajó beúszott a fürdőkád közepére. Mivel Málnamaci útban volt, Kicsimackó, hogy helyet csináljon a hajójának, se szó, se beszéd, odébb lökte a kismacit. Málnamaci megingott, és a víz alá csúszott.

– Ej! – vonta össze a szemöldökét Mackómama, és kiemelte a kismacit a vízből.

Málnamaci nem ijedt meg, sőt mi több! Azt akarta, hogy Kicsimackó még egyszer lökje meg! Ám Kicsimackó nem akart vele játszani. Nagyon zavarta

a jókedvű kismaci. És amikor Málnamaci még oda is hajolt hozzá, hogy benyálaspuszizza, Kicsimackó elkiáltotta magát:

– Nem szeretlek! – És dúlt-fúlt mérgében.

Málnamaci megszeppent. A fürdőszoba zengett Kicsimackó kiáltásától!

– Kinek ilyen kedve van, kinek meg olyan – pillantott Kicsimackóra Mackómama.

Akkor Málnamaci fogott egy pohárkát, és a pocakjára locsolgatva a vizet már játszott is tovább. Kicsimackó gőzöse pedig körbeúsztatta a fürdőkádat, morgva, pöfögve, dörögve, épp-hogy elfért Málnamaci mellett!

Málnamaci palotája

Málnamaci aludt. Kicsimackó és Mackópapa emeletes házat épített a szobában. Szép, nagy emeletes házat, fakockából. Volt benne minden: ágyak, székek, asztal, még fürdőkád is! Amikor elkészült, Kicsimackó már indult volna Dugó néniért és Dugó bácsiért, hogy beköltöztesse őket, amikor eszébe jutott Málnamaci.

– Ha felébred, úgys lerombolja az egészet! – mérgelődött Mackópapának.

– Ajjaj, jön majd a maciszörny, és lerombolja az egészet – bólogatott Mackópapa, de aztán kitalált valamit.

Kicsimackó és Mackópapa újabb építkezésbe kezdett. Málnamacinak palotát emeltek. Az ajtóhoz közel építették, hogy rögtön az útjába kerüljön, amikor alvás után a nappaliba jön.

Hamarosan gőgicsélés hallatszott a hálószoba felől. Kicsimackó és Mackópapa a lélegzetüket is visszafojtva hallgatták, ahogy Mackómama a másik szobában kiveszi Málnamacit a kiságyból, megpuszilgatja, a szőnyegre rakja, hogy Málnamaci elindulhasson a felfedezőútjára. A kismaci először körbemászta a hálószobát, azután átrakosgatta a cipőket az előszobában, majd a nappali felé vette az irányt.

– Jön – súgta oda Kicsimackó Mackópapának.

Málnamaci meg is jelent az ajtóban. Mackópapa sejtelmes hangon szólt oda Kicsimackónak.

– Itt van már a félelmetes maciszörny! Jött, hogy porig rombolja a palotát! Sikítva menekül, ki merre lát! Egyetlen suhintással lekapja a palota tetejét, és

beletömi félelmetes nagy szájába. Benyálazza, megrágcsálja, és amikor megunja, jó messzire hajítja. A palotának pillanatokon belül annyi, a maciszörny tör-zúz, pusztít! A palota diribdarabokban, micsoda erő, micsoda rombolás!

Miután Málnamaci végzett a palotával, brummogott egyet, és már mászott is tovább a dolgára, talán ki, Mackómamához, a konyhába. Kicsimackó gurult a nevetéstől. Mackópapa befejezte a bolondozást. Kicsimackó pedig szaladt Dugó néniért és Dugó bácsiért, hogy beköltöztesse őket az emeletes házba.

Beteg vagyok

Málnamaci beteg lett. Köhögött, és piros volt a torka. Mackómama hársfateát főzött, cumisüvegbe töltötte, azzal kínálta a kis beteget. A meleg tea jólesett a kismacinak, de néhány korty után folyni kezdett az orra. Málnamaci még nem tudta kifűjni, ezért Mackómama a porszívóval segített neki. Málnamaci sívított, mert nem szereti a hangos porszívót. Kicsimackó befogta a fülét, és bebújt a paplan alá, hogy ne hallja az éktelen lármát, de hogy lássa, mi történik odakint, egy kis rést hagyott a takarón kukucskálni. Látta, hogy Mackópapa elsiet a patikába, aztán Mackómama Málnamaci hátát simogatja, Málnamaci pedig nyugösködik, semmi sem jó neki, hiába próbál Mackómama játszani vele. Kicsimackó megirigyelte Málnamacitól a betegeskedést. Amikor a kismaci végre elbóbiskolt, és Mackómama a fotelbe rogyott, Kicsimackó kibújt a paplan alól, és nagy búsan letelepedett a szőnyeg közepére.

- Miért lógatod az orrod, kicsi bocsom? – kérdezte Mackómama.
- Beteg vagyok – sóhajtott Kicsimackó.
- Mid fáj? – kérdezte Mackómama.
- A lábam – felelte Kicsimackó.
- Jaj, hát hogyan segíthetnénk rajta? – gondolkodott Mackómama.
- Ha teát iszogatnék – nézett fel Kicsimackó –, meggyógyulna...
- A tea jó a lábra? – hökkent meg Mackómama.
- A piros tea jó – bólintott Kicsimackó.

Így hát Mackómama főzött egy piros teát Kicsimackónak. Mézet csurgatott bele, összekeverte, de amikor bögrébe akarta tölteni, Kicsimackó azt dörögte:

– Cumisüvegbe kérem!

Kicsimackó magához ölelte a cumisüveget. Iszogatta, szopogatta, és hagyta, hogy Mackómama a fájós lábát simogassa. Meg is gyógyult gyorsan, hamarosan hangosan kacagott, és rugdalózott, mint egy kiscsikó, amikor Mackómama a talpát csiklandozta.

Majd én!

Kicsimackó és Málnamaci a kertben játszottak. Kicsimackó a talicskát tologatta, Málnamaci homokot szórt a vödörbe, és amikor megtelt, felborította, hogy az egészet újra telepakolja.

– Várat akarsz? Azt nem így kell! – huppant mellé Kicsimackó.

Azzal kivette Málnamaci kezéből a vödröt, jól megtömte vizes homokkal, és miután a tetejét is meglapogatta, megfordította. Szép homokvár lett belőle, Kicsimackó még zászlónak való gallyat is szúrt bele. Málnamaci szívesen belefúrta volna az ujját, de Kicsimackó a közelébe sem engedte. Sőt, a vödröt és a lapátot sem adta vissza, mert a vár mellé építeni akart egy másikat is, és még egy harmadikat is.

Málnamaci elunta a homokozást. A veteményes felé vette az irányt. A zöld levelek között meglátott egy szép piros paradicsmot. Leszakította, és már emelte volna a szájához, hogy megkóstolja, amikor Kicsimackó odaszaladt hozzá, és kikapta a mancsából.

– Az még éretlen, te kis buta!

Hogy meggyőződjön róla, tényleg éretlen-e, beleharapott. A paradicsom finom édes volt. Be is lakmározta az egészet, Málnamacinak egy falatot sem hagyott. A kismaci újabb paradicsoméért nyúlt, de Kicsimackó nem engedte, hogy leszedje.

– Elrontja a hasad! – mondta, azzal kiterelgette kishúgát a veteményesből.

Málnamaci jobbra indult. Kicsimackó balra, de fél szemét a kishúgán tartotta. Nem sokkal később Málnamaci csigát talált a bokor alatt. Hogy közelebből is megnézzé, felemelte, de a csiga megijedt, és behúzódott a csigaházba. Kicsimackó azonnal ott termett.

– Majd én kicsalogatom!

„Csigabiga, gyere ki, ég a házad ideki, kapsz tejet, vaját, holnapra is marad!” – énekelte, és amikor a csiga kidugta a szarvát, elszaladt vele, egészen a kert végébe.

Málnamacinak ez már sok volt. Hátravetette a fejét, és panaszosan felzokogott. Mackómama kikukkantott a házból.

– Mi a baj, kicsi bocsom?

– Majd én megnézem! – sietett vissza Kicsimackó lélekszakadva a húgához.

Kézen fogta Málnamacit, és már hívta is talicskázni.

Málnamaci a talicskába ült, Kicsimackó tolta.

El a homokvár mellett, át a paradicsomágyások között, egészen a kert végébe, a csigáig.

Bújócska

Csomagot hozott a postás. Amíg Mackómama kiszaladt a kertkapuhoz, rábízta Málnamacit Kicsimackóra.

– Sietek vissza! – tűnt el az ajtóban.

Málnamaci szája lebiggyedt.

– Én itt leszek veled! – szólt Kicsimackó, és hogy elszórakoztassa a kismacit, bukfencezett egyet.

Málnamacinak tetszett a bukfenc. Hogy utánozza Kicsimackót, ő is gurult egyet. Csak hát a gurulás félresikeredett, Málnamaci feje bekoppant az asztal lábába, és a szája megint lebiggyedt.

– Énekelek neked – kiáltotta Kicsimackó –, egy szép óvodás éneket!

Egy boszorka van, három fia van.

Iskolába jár az egy, másik bocskort varrni megy.

A harmadik ül a padon, a dudáját fújja nagyon.

De szép hangja van. Danadanadan.

Málnamaci táncikált, de amikor véget ért a dal, meghallotta Mackómamát, ahogy odakint a postással beszélget.

– Ma-ma, ma-ma! – óbégatta.

– Tudod, mit? – állt elé Kicsimackó. – Bújjunk el mi is, mint a mama!

Azzal kézen fogta a kismacit, és behúzta a szobájába.

– Hová bújjunk? – nézett körbe. – Az ágy alá?

De az ágy alatt Dugó néni, Dugó bácsi, meg néhány építőkocka és a labda volt.

– Akkor a szekrénybe?

De a szekrényben Kicsimackó nadrágjai, pólói és pulóverei foglalták a helyet.

– A függöny mögé! – ugrott nagyot Kicsimackó, és az utolsó pillanatban berántotta Málnamacit is a rejtekhelyre.

Mackómama visszaért a házba. Nagy csend fogadta. A nappali üres volt. A konyhában sem volt senki. A fürdőszobába is bekukkantott, még a szennyekosárba is benézett, a hálósobába is belesett.

– Hol van az én két bocsom? – kérdezte jó hangosan.

Már csak Kicsimackó szobája volt hátra. Mackómama benyitott.

– Elvesztek talán? – töprengett. – Vagy világgá mentek? – nézett be az ágy alá. – Elvitte őket a farkas? – nyitott be a szekrénybe.

Mackómama siránkozva ült le az ágyra.

– Jaj, mi lesz velem? Jaj, mi lesz Mackópapával?

– Mama! – jött egy hang valahonnan.

– Ma-ma! – jött egy másik, egy vékonyka hang is.

Mackómama fülelt, aztán felállt, még egyszer benézett a szekrénybe, az ágy alá, és amikor fellibbentette a függönyt, végre megtalálta két kis mackóját!

– Hát itt vagytok! – örült meg, és szorosan magához ölelte őket.

Tartalom

Testvérke ·	5
Málnamaci ·	7
Kicsi és pici ·	10
Macitej ·	13
Kiborul a babakocsi ·	15
Róka néni vendégségben ·	19
Majd ha nagy leszel ·	21
Csak a mamával ·	23
Gügyögés és gagyogás ·	26
Nem szeretlek! ·	29
Málnamaci palotája ·	31
Beteg vagyok ·	33
Majd én! ·	35
Bújócska ·	38

@ Orchard Literary Agency